

Una bona gramàtica

Josep Ruaix i Vinyet

El setembre de l'any passat l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) va presentar la seva *Gramàtica bàsica i d'ús de la llengua catalana* (GBU), en què — com deia l'editorial de LLENGUA NACIONAL del 4t trimestre del 2019— «la normativa queda més acotada que en les dues obres gramaticals anteriors, més descriptives» (les dues obres gramaticals anteriors del IEC són: *Gramàtica de la llengua catalana* [GIEC], publicada en el 2016, i la *Gramàtica essencial de la llengua catalana* [GEIEC], disponible en línia des del 2018). La GBU, elaborada sota la direcció de la professora Maria Josep Cuenca, membre numerària de la Secció Filològica (SF) del IEC, té 578 pàgines i s'estructura d'una forma molt còmoda per a la consulta, amb abundor d'esquemes, exemples, remarques, explicació de termes gramaticals, fitxers de so, diversos índexs, etc. Sense obviar la part descriptiva ni els aspectes referents a la variació geogràfica, acota més que les obres anteriors, com acabem de recordar, la part normativa, cosa que és d'agrair, perquè els lectors de les obres anteriors havien quedat una mica desconcertats sobre el que era correcte i el que era incorrecte. De fet, aquests dos termes, «correcte» i «incorrecte», són curiosament evitats en totes tres obres (per raons que no acabem de comprendre), però en aquesta darrera s'hi sobreentenen fàcilment enmig d'altres denominacions.

Si ens és permesa una confessió personal, direm que en la GBU hi hem notat, ací i allà, el reflex d'observacions fetes, al llarg dels anys, pel qui signa aquest article, cosa, naturalment, que ens ha alegrat. I, posats a ser sincers, en determinats casos hem comprovat, amb no menor alegria, que la GBU fins i tot afinava i aprofundia algunes qüestions plantejades per nosaltres. Per això i pel que hem dit abans, ens congratulem de la publicació d'aquesta gramàtica, felicitem els autors i recomanem la seva lectura i consulta.

Dit això, ens creiem en el deure de publicar una sèrie d'observacions a propòsit d'aquesta nova gramàtica, sigui perquè, si ho volen, els responsables de futures edicions les puguin tenir en compte, sigui perquè els usuaris, també si ho volen, puguin servir-se de l'obra amb major discerniment (diu l'adagi que «quatre ulls hi veuen més que dos»). Així, doncs, anirem seguint les pàgines de la GBU bo i fent-hi les observacions

que trobem pertinents. Al final hi posarem algunes altres observacions que no corresponen a cap pàgina concreta.

P. VII. En el segon paràgraf hi surt dues vegades la construcció «les tres» (amb sentit de totalitat) quan, en la varietat estàndard del català en què està escrita la GBU, hauria de dir «totes tres» (com reconeix la mateixa gramàtica a la p. 285, apartat c).

P. 35. Sobre la pronúncia de *psicologia*, *Ptolemeu*, *gnom*, *mnemotècnic* i *bdel·li* (línies 25-26), creiem que no s'ha de considerar «normal» l'elisió del so representat per la primera lletra. Quant a *pneumàtic*, sí que és normal en una determinada accepció, ja que fins i tot el DIEC2 (*Diccionari de la llengua catalana*, Institut d'Estudis Catalans, 2^a ed., Barcelona 2007) admet la grafia *neumàtic*.

P. 36. A la línia 8 trobem la construcció «tot i que no aparegui». Nosaltres creiem que la locució

conjuntiva *tot i que* demana el verb en indicatiu: *tot i que no apareix*. Per a més detalls, vegeu els nostres manuals *Català complet / 2 (CC/2)*, p. 299, o bé *Observacions crítiques i pràctiques sobre el català d'avui / 2 (Obs/2)*, pp. 54-55.

P. 41. Creiem, amb J. Coromines (i, pel que fa al segon cas, també amb F. de B. Moll), que la pronúncia de *traïdor* i *veïnat* amb diftong és tan genuïna que s'haurien d'admetre, i fins i tot preferir, les grafies *traïdor* i *veïnat* (cf. el nostre *Nou diccionari auxiliar [NDA]*, pp. 315 i 324-325). Cap al final de la mateixa pàgina hi trobem «cua gran» per *cua grossa* (cf. DIEC2, s.v. *gran* i *gros*, o bé, sintèticament, NDA, p. 160).

P. 42. Advertim que el verb *reïterar* (que apareix a la penúltima línia) en realitat no es pronuncia amb hiat sinó amb diftong, perquè, espontàniament, hom no veu que sigui un compost.

P. 44. A la línia 9, diu «comité» per «comitè» (potser per influència de la variant valenciana de la nostra llengua, si doncs no es tracta d'una simple errata).

P. 49. Pel que fa a les llistes del mig de la pàgina, creiem que són discutibles les pronúncies «Cister» (com a mot agut) i «Himàlaia» (com a mot esdrúixol). Per a més detalls, vegeu NDA, pp. 79 i 167 respectivament.

P. 107. Cap al final de la pàgina hi ha l'exemple «Per poder tirar endavant el projecte calen més recursos», que hauria de ser *Per a poder tirar endavant el projecte calen més recursos*, seguint la norma que, lloablement, se segueix en la redacció de tota la GBU.

P. 164. A la línia 24 apareix l'exemple «Has arribat tan tard que la sopa ja està freda», que, en un català genuí, hauria de ser *Has arribat tan tard que la sopa ja és freda*. I més avall es fa una distinció, que tampoc no trobem genuïna, entre «Aquesta moto és bruta ('perd molt oli')» i «Aquesta moto està bruta ('s'ha embrutat')». Per a un enfocament de la qüestió, vegeu CC/2, pp. 202-203, apartat 6.

P. 194. A les línies 8-9 hi ha el següent exemple: «Si aneu més cap al sud, notareu que allà tenen costums molt diferents (equivalent a "Si aneu més cap al sud, notareu que hi tenen costums molt diferents")». Doncs bé, creiem que el pronom feble *hi* de l'última frase és forçat, no hi hauria de ser (cf. el nostre manual *Estudis de llengua*, pp. 72-73, cas D, 2).

P. 212. A la penúltima línia hi ha l'exemple «Parleu-ho entre vosaltres» per *Parleu-ne entre vosaltres*, ja que el verb *parlar*, almenys en aquest context, és intransitiu (cf. DIEC2, s.v. *parlar*).

P. 229. A la línia 22 diu: «Les dues combinacions són acceptables» per *Totes dues combinacions són acceptables* (recordeu el que hem dit a propòsit de la p. VII).

P. 230. En el darrer paràgraf d'aquesta pàgina s'admet la combinació del pronom impersonal *es* amb els pronoms d'acusatiu. Personalment (i discrepant, excepcionalment, de l'admirat mestre Albert Jané), veiem inconvenients en tal combinació. Per a una explicació detallada, vegeu el nostre manual *Observacions crítiques i pràctiques sobre el català d'avui / 1 (Obs/1)*, pp. 32-33 i 72-73.

P. 245. Des del punt de vista descriptiu, és veritat el que afirma el primer paràgraf d'aquesta pàgina (sobre construccions del tipus «Quants en són, en aquest despatx?»). Però, des del punt de vista normatiu, trobem a faltar que es desaconselli l'ús descrit (cf. *Estudis de llengua*, pp. 49-51, cas A, 5, d).

P. 262. Al mig de la pàgina i fent referència als numerals, es parla de l'alternança entre les formes *u* i *un una*. Trobem a faltar-hi una recomanació de la forma més pròpia del català literari, que és la segona.

P. 273. A la línia 6 diu: «Afegiu un polsim de juli-vert». Hauria de dir: *Afegiu-hi un polsim de julivert* (cf. DIEC2, s.v. *afegir*, accepció 2). Més avall hi ha els exemples «L'entrecot està bastant cuit» i «L'entrecot està prou cuit», en els quals, si volem un català genuí, s'hauria de fer servir el v. *ser* i no pas el v. *estar* (recordeu el que hem dit abans a propòsit de la p. 164).

P. 320. Al mig de la pàgina hi ha l'exemple «Se'l veia anar envers/vers/cap allà dalt», on nosaltres preferiríem *Es veia anar ...*, segons el que hem dit a propòsit de la p. 230.

P. 322. Cap al mig de la pàgina, en lletra més petita, es fa una observació sobre l'ús de la preposició *a* després de *cap* i *dins/dintre*. Creiem que tal observació s'hauria d'invertir, en el sentit de recomanar l'ús de la preposició en tal cas, perquè, contràriament al que diu el text, correspon a un nivell de llenguatge més formal, almenys segons el sentit lingüístic del qui signa.

P. 323. En el primer paràgraf en lletra petita s'admet una distinció entre *fins al* i *fins el*, defensada pel nostre

col·lega i amic Albert Jané, que tanmateix no ens convenç. Vegeu la nostra argumentació en CC/2, p. 277, o bé, més detalladament, en Obs/1, pp. 149-153.

P. 324. L'últim exemple de la pàgina diu: «Hi havia quinze persones com a molt». Val a dir que l'expressió *com a molt* és considerada un barbarisme (cf. *Diccionari castellà-català* d'Enciclopèdia Catalana, Barcelona 1985 [DCC], s.v. *mucho*, o el NDA, s.v. *com*), que s'hauria de canviar per *a tot estirar*, *com a màxim* o *pel cap alt*.

P. 340. A les línies 8-9 hi ha els següents exemples: «Entrenem cada dia, {fins i tot / inclús} diumenge» i «Entrenem cada dia, diumenge {fins i tot / inclús}». Hauria de ser *Ens entrenem cada dia...* (cf. DIEC2, s.v. *entrenar*, accepció 2, 2, o bé NDA, p. 130).

P. 358. Al final del quadre hi figura el connector *tot i així*. Nosaltres considerem que es tracta d'una locució híbrida (barreja de *tot i això* i *així i tot*), la qual, per tant, no s'hauria d'admetre (cf. NDA, p. 314, i CC/2, p. 286). De fet, no figura ni en la *Gramàtica catalana* de P. Fabra (edició del IEC, Barcelona 1995), ni en el *Diccionari català-valencià-balear*, ni en la *Gramàtica catalana* d'A. Jané (Barcelona 1968, cf. p. 212), ni en el *Diccionari etimològic i complementari de la llengua catalana* de Coromines, ni en la *Gramàtica de la llengua catalana* d'A.M. Badia i Margarit (Barcelona 1994, cf. p. 314). Suposem que va ser una innovació, per a nosaltres injustificada, de la *Gran enciclopèdia catalana* i dels diccionaris que en deriven, recollida per la *Gramàtica del català contemporani*, dirigida per Joan Solà (4^a ed., Barcelona 2008 [GCC]), essent aquesta de caràcter descriptiu, no normatiu.

P. 365. En el quadre torna a aparèixer el connector *tot i així*. Vegeu el que hem dit en l'observació precedent.

P. 382. En el primer bloc del quadre s'hi esmuny una errata: «estar» en rodona en lloc de cursiva.

P. 388. A la doctrina exposada en el primer paràgraf d'aquesta pàgina s'hi podria afegir una excepció, detectada pel tractadista Albert Pla Nualart en el seu article titulat «Si hagués vingut, el més probable és que l'hagués vist», dins el diari *Ara* (secció «Un tast de català», 3-7-2015), i estudiada pel nostre amic Carles Riera en un treball en preparació.

P. 392. Cap al final d'aquesta pàgina, en lletra petita, hom diu: «La perífrasi “*tenir de* + infinitiu” ha perdut vitalitat i s'evita en els registres formals». Aquesta afirmació confirma que la manera de conjuminar descripció i prescripció en la GBU (i en la gramàtica matriu,

la GIEC) a vegades falla. En efecte, per una banda, creiem que la part descriptiva de la precedent afirmació no és exacta i, per altra banda, la part normativa no queda clara. Podeu veure el que en diem nosaltres en CC/2, p. 193, i NDA, p. 307.

P. 400. A la línia 28 hi ha l'exemple següent: «No sap la feinada que l'espera (i no “...que li espera”)». Doncs bé, nosaltres creiem que en aquest cas es pot acceptar l'ús intransitiu del v. *esperar*, per les raons que detallem en Obs/1, pp. 84-85.

P. 403. En la primera qüestió que es tracta en aquesta pàgina (sobre l'ús intransitiu o transitiu dels verbs *telefonar* i *trucar*), ens sembla bé la part descriptiva, però trobem a faltar-hi la part normativa. Vegeu el que en diem nosaltres en Obs/1, p. 85, i en NDA, pp. 306 i 319, respectivament.

P. 404. En la tercera qüestió tractada en aquesta pàgina (ús pronominal dels verbs *caure*, *callar*, *marxar* i *riure*), trobem insuficient la part normativa, ja que el problema afecta no sols els registres formals, sinó tots. Vegeu Obs/1, p. 34, i NDA, pp. 65, 204 i 278, respectivament.

P. 405. En el quadre hi ha els exemples «Al refugi, hi van dormir uns quaranta excursionistes» i «Al mercat de la Boqueria, hi compren molts turistes», exemples en què caldria suprimir les comes, tal com es fa, lloablement, al llarg de tota la gramàtica en casos anàlegs (vegeu, p.e., p. 406, c, i p. 407, línia 9 començant pel final). Una regla, que ens sembla adient, sobre tal supressió es troba en el nostre manual *Català complet / 1* (CC/1), p. 157, apartat *d*.

P. 405. En la nota hi ha l'exemple «Aquí, hi sobres, noi ...», en què també caldria suprimir la primera coma, pel que acabem de dir en l'observació precedent.

P. 412. En la tercera qüestió que es tracta en aquesta pàgina, trobem exagerat condemnar l'ús del v. *restar* en lloc de *estar*, ja que *restar* és un sinònim de *romandre* (cf. *Diccionari de sinònims i antònims* de S. Pey, Barcelona 1988, s.v. *restar*), i aquest darrer verb s'admet en tal context (cf. CC/2, pp. 204-205, cas 9).

P. 413. En el quart bloc del quadre hi ha l'exemple «El caldo encara està calent», en què el v. *estar* s'hauria de canviar pel v. *ser*, com hem vist abans a propòsit de la p. 164.

P. 414. En l'apartat *b* hi ha el següent exemple: «Després de l'accident, la gossa estava cega, però als quinze dies va recuperar la visió». Creiem que la

construcció genuïna, en lloc de «als quinze dies», és *al cap de quinze dies* (cf. DCC, s.v. *a*, que tradueix el cast. *a los pocos días* pel cat. *al cap de pocs dies*; cf. també CC/2, p. 241).

P. 418. A la línia 15 hi ha l'exemple «Els dos partits estaven al poder alternativament», en què s'hauria de canviar *al* per *en el*, tal com es fa, lloablement, en tots els casos anàlegs (quan es tracta d'un lloc metafòric) al llarg de tota la GBU, d'acord amb l'estudi que vam publicar en la nostra obra *Punts conflictius de català* (PCC), Barcelona 1989, pp. 79-107, i sintetitzat en CC/2, pp. 245-250.

P. 428. A la línia 9 hi ha l'exemple «Vivint al camp s'és més feliç», en què apareix l'ús del pronom *es* amb valor impersonal combinat amb el verb copulatiu *ser*, ús que trobem defectuós (cf. CC/2, p. 142, últim apartat, o bé, més detalladament, Obs/1, pp. 30-33 i 69-75). Més aviat diríem: *Vivint al camp un (o hom) és més feliç*.

P. 444. A la línia 6 hi ha l'exemple «Fins als cinc anys tenia dificultats per a pronunciar les erres», en què nosaltres hauríem canviat *als* per *a*, d'acord amb el que expliquem detalladament en Obs/1, pp. 19-21 («Abús de l'article davant els numerals i en altres casos»).

P. 445. A la línia 5 hi ha l'exemple «El 2007 va iniciar-se una nova crisi financera internacional», el qual ens suggereix que, en aquest apartat de la GBU, caldria complementar la casuística de les expressions adverbials dels anys, tenint en compte el que nosaltres expliquem en PCC, pp. 104-106, CC/2, p. 251, i *Estudis de llengua*, pp. 15-17.

P. 451. En el segon bloc del quadre apareix aquest exemple: «{Només / Tot just} veure la núvia, el padrí es va emocionar», en què trobem un tipus de construcció temporal introduït recentment en la nostra llengua i que nosaltres, de moment, no admètriem. Vegeu CC/2, pp. 294-295, o bé, més detalladament, Obs/1, p. 93, c. El DCC tampoc no l'admet (cf. s.v. *nada*, en què tradueix el cast. *nada más* [en sentit temporal] per *a penes, tan bon punt*); ni tampoc la *Gramàtica de la llengua catalana* de Badia i Margarit (cf. pp. 320-321); ni tan sols l'hem trobada en la GCC. En el mateix quadre, dos blocs més avall, apareix aquest altre exemple: «La relació va millorar després que anessin al psicòleg», en què l'última construcció ('*anar al* + nom d'un professional') sona com a poc genuïna. Vegeu DCC, s.v. *a*, que tradueix el cast. *Voy al dentista* pel cat. *Me'n vaig a cal dentista*, i s.v. *al*, que tradueix el cast. *Vamos a ir al médico* pel cat.

Anirem a cal metge, com també el cast. *Ve al boticario a por especias* pel cat. *Vés a ca l'apotecari a comprar espècies*. Trobareu explicacions més detallades en CC/2, p. 87, apartat 3, i pp. 232-233; i encara, Obs/1, pp. 18-19, on adduïm l'autoritat del gramàtic Albert Jané.

P. 463. Després del quadre hi ha, en lletra petita, una explicació sobre les «interrogatives parcials» (tipus «Qui és qui?»). Creiem que tal explicació s'hauria d'ampliar, i alhora matisar, tenint en compte el que exposem en *Estudis de llengua*, pp. 421-424.

P. 471. Cap al mig de la pàgina, en un paràgraf en lletra petita, trobem l'exemple «Si us plau, els escoltin», en què falla la concordança. Per a una explicació detallada sobre aquesta qüestió, vegeu Obs/2, pp. 15-18.

P. 484. La primera remarca d'aquesta pàgina (sobre la coma en les dislocacions) es podria ampliar i concretar una mica, tenint present el que expliquem en CC/1, pp. 157-158, semblantment al que hem apuntat abans a propòsit de la p. 405.

P. 486. En el primer paràgraf es diu: «S'aconsegueix amb un desplaçament a l'esquerra i una entonació marcada, tot i que no contrastiva, o amb l'ús de ...» Ens sona malament, en aquest context, la locució concessiva *tot i que*, perquè, si s'hi sobreentén un verb (cf. la mateixa GBU més avall, p. 552, primer paràgraf), aquest aniria en subjuntiu (recordeu el que hem vist abans a propòsit de la p. 36).

P. 497. El darrer paràgraf diu: «La conjunció "sinó" també es pot trobar en posició final en certes interrogatives: "Què podien fer, sinó?" Nosaltres creiem que és millor escriure *si no*, d'acord amb l'estudi del

tractadista Carles Riera publicat dins *Aspectes sintàctics i estilístics de la llengua catalana*, Barcelona 2019, p. 242, apartat *b*.

P. 500. En el primer bloc del quadre hi ha aquest exemple: «Insisteixo que aquesta és una bona solució al problema», exemple en què nosaltres canviaríem *al* per *del*, segons el que expliquem en *Estudis de llengua*, p. 153.

P. 518. A les línies 14-15 apareix aquest exemple: «Caldrà indemnitzar a aquells a qui l'Estat va expropiar terres», en què certament cal suprimir la preposició *a* que va davant de *aquells*, d'acord amb el DIEC2, que estableix que el v. *indemnitzar* és transitiu (i, per tant, el seu complement directe ha d'anar sense preposició).

P. 519. En el segon bloc del quadre hi ha l'exemple següent: «Aquesta és la cantonada en la qual vaig trobar-me el bitllet de loteria», en què s'usa abusivament, al nostre entendre, el v. *trobar* com a pronominal. Per a una explicació detallada d'aquest fenomen, vegeu *Estudis de llengua*, pp. 178-179.

P. 521. Les explicacions de l'apartat *b* (sobre la duplicació pronominal amb verbs psicològics, tipus «Les persones a qui els agrada molt fer esport tenen bona salut») s'haurien de matisar, al nostre entendre, segons el que exposem amb llarga argumentació en Obs/1, pp. 23-27.

P. 531. En els blocs novè i onzè del quadre, respectivament, hi ha aquests exemples: «Pensa diferent dels nois de la seva edat» i «Pensa diferent que el seu company», en què no trobem justificat l'ús adverbial de l'adj. *diferent* (cf. CC/2, pp. 210-211). En canvi, sí que trobem justificat tal ús en el darrer exemple de la pàgina anterior (perquè allí *diferent* fa de complement predicatiu: *S'ha comportat diferent de com havia dit que es comportaria*).

P. 537. En el quadre surt cinc vegades la combinació *anar al metge* (quatre d'elles amb el verb conjugat). Sobre això, recordem el que hem vist abans a propòsit de la p. 451 (concretament, en la segona part de la nostra observació).

P. 548. En el primer bloc del quadre hi ha aquest exemple: «Si me'l trobo, no li diré res», sobre el qual hem de repetir el que hem dit abans a propòsit de la p. 519.

P. 550. En la segona remarca d'aquesta pàgina no s'accepta la construcció *a no ser que*. Nosaltres, en

canvi, l'acceptem (cf. CC/2, p. 299) i argumentem a bastament tal acceptació en Obs/1, pp. 146-147.

P. 552. A la línia 9 torna a sortir la locució concessiva *tot i així*, que nosaltres considerem un híbrid, tal com hem anotat abans a propòsit de la p. 358.

I acabem aquest treball, com hem anunciat al començament, fent altres observacions que no corresponen a cap pàgina concreta.

Sobre fonètica, ens estranya que la GBU (seguint l'obra matriu, la GIEC) abandoni la distinció tradicional, pel que fa als sons representats per les lletres *i* i *u*, entre vocals, semivocals, semiconsonants i consonants — distinció que respon a una clara percepció dels parlants-oients — per la distinció només entre vocals i semivocals, distinció més pobre i, en alguns casos, fins i tot inexacta.

Sobre ortografia, ja suposàvem que la GBU seguiria les noves normes sobre l'ús del guionet en els mots compostos (publicades l'any 1996) i la dràstica supressió d'accents diacrítics (adoptada l'any 2016). Però sentim la necessitat de tornar a demanar el que hem expressat en altres ocasions: que la nostra autoritat acadèmica revisi tals normes, perquè tenen greus inconvenients.

Finalment, sobre morfosintaxi, fem també diverses observacions:

1) Ens estranya que la GBU (seguint la GIEC), malgrat la considerable part descriptiva que conté (i encara més la GIEC), no digui res d'una combinació de pronoms febles existent en alguns parlars, concretament, entre determinats clítics de primera i segona persona (tipus *No se m'espantis* al costat de *No te m'espantis*). Per a més detalls, vegeu CC/2, p. 107, o bé l'estudi, molt ampli, publicat en *Estudis de llengua*, pp. 21-30.

2) Hem trobat a faltar en la GBU una referència a l'ús del pronom relatiu quan l'antecedent és neutre (cf. CC/2, p. 134, «el relatiu *què* ...»), ja que es detecten, ací i allà, usos incorrectes (tipus «L'intel·lecte és allò per la qual cosa l'home és lliure» per *L'intel·lecte és allò per què l'home és lliure*). Vegeu-ne més exemples en *Estudis de llengua*, pp. 410-412.

3) Considerem acceptable la nomenclatura dels temps verbals en la GBU (provinent de la GIEC i, abans, d'un acord de la SF del IEC), però creiem que podria ser més reeixida. En efecte, la nomenclatura de la GBU confon el temps passat, en general, amb

el terme *passat* aplicat a un temps concret de la conjugació, com es pot veure a la p. 379 —on diu: «Els temps verbals de passat de l'indicatiu són el passat (“cantà” o “va cantar”), el perfet (“ha cantat”) ...»—. Nosaltres havíem reflexionat molt sobre aquesta qüestió de la nomenclatura verbal i ja fa anys vam adoptar-ne una que, modestament, creiem més plausible. Es pot trobar en CC/2, pp. 139-154 (cf. també el comentari de la nota 1 de la p. 146), i en la nostra monografia *La conjugació dels verbs* (Moià 1990), pp. 10-13. Oferim aquesta nomenclatura perquè sigui copiada per tothom qui vulgui i, és clar, ens encantarania que la SF del IEC hi dediqués algun dia la seva atenció.

4) Ens estranya de no trobar en la GBU ni en la GIEC, tenint com tenen tantes observacions de caire descriptiu, cap referència a l'ús, constant en la nostra llengua des dels seus inicis fins a l'actualitat, de formes sense velaritzar, en la primera persona del plural de l'imperatiu, en una sèrie de verbs (tipus *bevem* al costat de *beguem*), fenomen que ja fa molt temps que hem anat divulgant. Per a tots els detalls, remetem a CC/2, pp. 176-177.

5) Veiem discutible que s'admeti l'elisió de la preposició *a* en expressions com *d'aquí a mig any* (seguint la GIEC). Sobre aquesta qüestió, remetem a *Estudis de llengua*, pp. 155-159. Més recentment han estudiat també aquest punt, arribant a les mateixes conclusions que nosaltres, J. Badia i F. Esteve en un article dins LLENGUA NACIONAL, núm. 104, 3r trim. 2018, pp. 28-34.

6) Igualment ens ha estranyat de no veure, ni en la GBU ni, abans, en la GIEC, un tractament específic de les oracions distributives, amb les partícules gramaticals que s'hi fan servir. Així no sabem què pensa l'acadèmia de correlacions com «no només... sinó», que ja fa molts anys va detectar i rebutjar Albert Jané. Per a més detalls, vegeu CC/2, p. 284 (i també p. 210), i, amb molta més extensió, Obs/1, pp. 88-94 (i més concretament, pp. 90-91).

En resum: ens trobem, amb la darrera que ha publicat el IEC, amb una bona gramàtica, però que podria ser millor. Aquest nostre article pretén de contribuir a fer que sigui així (i, de retop, millorar també les anteriors) en futures edicions, alhora que oferim als seus usuaris una sèrie de pautes per a un adequat discerniment a l'hora de consultar-la. ■

PASTISSERIA
BOMBONERIA
CONFITERIA
GELATERIA

Foix de Sarrià

Major de Sarrià, 57
08017 Barcelona
Tel. 93 203 07 14 - 93 203 00 04

Pl. de Sarrià, 12-13
08017 Barcelona
Tel. 93 203 04 73 - Fax 93 280 65 56

www.foixdesarria.com